

LASKAY ANNA

Hápi és Hüpi kalandjai

Hápi, a kiskacsa gondos útra készülődése testvére, Hüpi fejvesztett keresésébe csapott át. Miután az egész délelőttöt végigpihente, erőt gyűjtve a másnapi útra, hirtelen szembesülnie kellett azzal, hogy a mindig félős öccse nem várt rá, egyedül indult útnak. Hüpinek nem volt fontos, hogy pihent legyen, sem az, hogy tele legyen a hasa. Gondolkodás és félelem nélkül nekivágott a határból a falu felé vezető útnak. Nem bánta azt sem, hogy jócskán délután van már. Vitte a szíve haza, a mamához. Hápi hiába akart jobban előkészülni, most ő sem mérlegelt, hanem a falu felé véve az irányt, testvére után iramodott. Csak sejtette, hogy Hüpi merre mehetett, de próbált minél gyorsabb lenni, hogy hamar utolérje. Közben szárnyai között vitte az egérkétől kapott csomagot. Ahogy idegesen szorongatva tartotta a kis levélkét, ugyanúgy markolászta az ő szívét a Hüpiért való aggodás. Igaz, sokat változtak, amióta elindultak a baromfiudvarból. Hápi meggondoltabb, Hüpi határozottabb lett. Mégis, idősebbként Hápi úgy gondolta, vigyázni kell a testvéreire. De a kisebb változatlanul nem volt sehol. Pedig az „üldöző” nagyon gyorsan szedte a lábait. Még apró szárnyaival is verdesett, ugyanúgy, mint amikor a vadkacsák után akart szállni. De nagyon más volt ez az igyekezet! Akkor a világ izgalma érdekelte. Most csak a testvére ép-sége. Akkor csak magával foglalkozott, most csak Hüpivel.

Végre észrevett maga előtt egy kis sárga foltot, amitől a szíve nagyot dobbant. Rögtön tudta, hogy a hazafelé igyekvő öccse az.

- Hüpi! – kiáltott utána. Az előtte haladó kis alak rögtön megállt, s hamarosan hallatta a hangját is:
- Tudtam, hogy követni fogsz!
- Ez most nem volt szép! – korholta Hápi Hüpit, mellé érve.
- Bagoly mondja verébnek! – tromfolt rá a kisebb.

Hazafelé

- Szerintem hagyjuk a madarakat, törődjünk inkább magunkkal! – nézett komolyan testvéreire Hápi. – Hogy gondoltad azt, hogy hazaszaladsz?
- Látom, hogy nem akarsz róla beszélni, de ugyanúgy, mint amikor Te otthonról rohantál bele a nagyvilágba. Csak éreztem, hogy men-nem kell, visz a lábam, és húz a szívem haza.
- Rendben, Hüpi, akkor igyekezzünk, hogy a mamánál legyünk, mielőtt ránk esteledik! – enyhült meg Hápi.

A két kiskacsa együtt indult tovább. Jó tempóban haladtak. A távolban végre feltűntek a falu házai. Erről az oldalról még soha nem látták, hiszen idefelé meg sem álltak a mezőig.

Most elmélázva bámulták a házakat, a fényeket, mert bizony lassan sötétedni kezdett már. Hápi oltalmazón öccse vállára tette egyik szárnyát. Ekkor vette észre, hogy a másikban ott a kiséger útravalója. Óvatosan belekukucskált, majd hamiskás mosollyal Hüpihez fordult:

- Nem vagy éhes?
- Majd éhen halok, de nem akarok emiatt megállni.
- Akkor csemegézzünk menet közben! – kacintott Hápi, s nagy lendülettel a testvére orra elé tartotta a falevélcsonmagot.
- Mi ez? – lepődött meg Hüpi.
- Képzeld, az egérke nemcsak nagylelkű vendéglátó volt, hanem nagyon előrelátó is. Készített egy kis elemőzsiát az útra. Pedig soha sem vándorolt. Békésen éldegél a kis kuckójában, a szénaboglyában.
- Én már nem bírok többet menni ma – vallotta be Hüpi, s vágyakozva az ételes batyura nézett. – Keressünk egy biztonságos helyet éjszakára, és legyen ez a vacsoránk.
- Rendben – egyezett bele szokatlan szelídséggel Hápi, mert tudta, félős testvére nem akar az idegen utcákon, portákon keresztül éjjel hazamenni.
- Úgyis csak reggel találkozhatnánk a mamával, mert az ólat már bezárták, ahol a fészünk van.
- Reggel viszont szaladunk, ahogy a lábunk bírja! – vágta ki harciasan Hápi, s szeretettel nyújtotta Hüpi felé a magokat tartalmazó kis levelet.

